

Hồi 245

Tâm kinh nhục khiêu

Từ lúc quyết định sát hại huynh trưởng, Hoàn Huyền đã biết có một người không thể không giết, đó là Giang Hải Lưu.

Người này quan hệ thân thiết với Hoàn Xung, tình như huynh đệ, lại biết hiềm khích giữa y và Hoàn Xung, minh bạch con người mình, rồi có ngày sự thật về chuyện y hại anh sẽ tiết lộ, lập tức y sẽ thân bại danh liệt.

Giang Hải Lưu hoàn toàn không phải là hạng tầm thường, ngoài quan hệ rộng rãi, còn là long đầu đại ca của một bang hội có thực lực, muốn giết lão tuyệt không dễ. Nếu muốn để người ngoài không hoài nghi y, căn bản không có khả năng, vì vậy y phải tương trợ thế lực Nhiếp Thiên Hoàn. Y liên kết với Nhiếp Thiên Hoàn tạo nên một liên hiệp tuyệt diệu, những chuyện vốn không thể làm trở thành có thể.

Ai khống chế được Trường Giang sẽ làm chủ miền Nam.

Hoàn gia luôn luôn nâng đỡ Đại Giang bang để khống chế Trường Giang, rất nhiều việc nếu để nhân mã của bang hội xuất đầu, đã có thể tránh khỏi xung đột trực tiếp với triều đình, lại linh hoạt hơn nhiều.

Vì vậy bắt đầu từ thời Hoàn Ôn đã áp dụng sách lược phù trợ Đại Giang bang, quan hệ giữa Đại Giang bang và Hoàn gia vốn được kiến lập như vậy.

Năm xưa Hoàn Ôn khống chế Kiến Khang, quyền khuynh thiên hạ, bang hội càng phát huy tác dụng rất lớn.

Đến khi Hoàn Xung lên thay không có hứng thú với ngai vàng, mọi chuyện đều lấy yên ổn làm chủ, dưới sự chỉ đạo của lão, Đại Giang bang biến thành một lực lượng để ổn định cục diện, mọi chuyện đều tuân theo quy củ giang hồ hành sự, điều này cũng khiến Đại Giang bang được các bang hội lớn nhỏ ven sông tôn trọng, đặc biệt là vì Đại Giang bang chiếm được lợi ích ở Biên Hoang Tập khiến cho thanh thế lên cao chưa từng thấy.

Một mặt Hoàn Xung ra sức đề bạt Đồ Phụng Tam, Chấn Kinh hội do y lập ra với sự giúp đỡ của Hoàn Xung bắt đầu triển khai càn quét Lương Hồ bang, làm cho thế lực Lương Hồ bang không thể tiến vào Đại Giang nửa bước.

Từ đó cũng khiến Đồ Phụng Tam và Nhiếp Thiên Hoàn trở nên tử địch, kết mối cừu hận không giải được.

Hiện tại Đại Giang bang đã trừ xong, tất nhiên phải cần một bang hội thay thế Đại Giang bang trên sông nước, vì vậy Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn kết minh trở thành hết sức thuận lý thành chương.

Giữa Đồ Phụng Tam và Nhiếp Thiên Hoàn, Hoàn Huyền chỉ có thể chọn một.

Đối với Hoàn Huyền, đây là một quyết định khó khăn.

Y không có bằng hữu, Đồ Phụng Tam là ngoại lệ duy nhất, vậy mà để hoàn thành mộng tưởng, y đành chối bỏ Đồ Phụng Tam. Y hiểu rõ với sự tinh minh, lợi hại của Đồ Phụng Tam, một khi y liên thủ đối phó Giang Hải Lưu, Đồ Phụng Tam sẽ phát giác cái chết của Hoàn Xung có vấn đề. Hậu quả này khiến y không những phải bỏ rơi Đồ Phụng Tam, mà còn phải đưa người bằng hữu tốt nhất của mình vào tử địa, bởi vì Hoàn Xung là người xưa nay Đồ Phụng Tam tôn kính nhất.

Trước khi y phái Đồ Phụng Tam tới Biên Hoang Tập, đã móc nối quan hệ với Nhiếp Thiên Hoàn, vì vậy phái Đồ Phụng Tam đi căn bản là một âm mưu, hy vọng nhờ tay kẻ khác giải quyết vấn đề khó khăn này.

Sự việc phát triển tuy chút nữa thì thất bại, nhưng mọi chuyện rất mau chóng đi vào quỹ đạo, lần này Đồ Phụng Tam nhất định phải chết, Hoang nhân cũng sẽ chẳng còn gì. Khi Biên Hoang Tập trở lại yên ổn, một thế hệ Hoang nhân mới lại xuất hiện, có khác là Biên Hoang Tập đã lọt vào tay y.

Gió sông từng cơn thổi tới, tà áo Hoàn Huyền bay tung.

Thuyền y được tám chiến thuyền hộ tống tiến vào Cầm Thủy, thuận dòng lướt về Bà Dương hồ.

Mưu thần Hầu Lượng Sinh đến bên, trầm giọng nói: "Mọi chuyện xong rồi. Gia tộc và những người có quan hệ với Đồ Phụng Tam cộng lại chín trăm năm mươi bốn người đều bị xử quyết".

Hoàn Huyền gật đầu, nói những lời không xuất phát từ nội tâm: "Đó là kết cục tất yếu của những kẻ phản bội".

Hầu Lượng Sinh muốn nói mà không biết nói gì.

Hoàn Huyền không muốn nghĩ đến chuyện Đồ Phụng Tam nữa, thậm chí còn hy vọng sẽ vĩnh viễn quên đi con người này, chuyển sang đề tài khác: "Vương Cung có tin gì không?".

Hầu Lượng Sinh đáp: “Đạm Chân tiểu thư sớm ngày kia sẽ tới Giang Lăng”.

Hoàn Huyền cuối cùng cũng tìm thấy liều thuốc nhiệm màu để giải khai những uất kết nhân sự việc Đồ Phụng Tam. Thầm nghĩ nếu người con gái này quả danh bất hư truyền, y sẽ từ từ hưởng thụ, chinh phục hoàn toàn cả thân thể lẫn tâm hồn nàng, chỉ mới nghĩ đã thấy hưng phấn.

Ung dung nói: “Nếu vậy mười ngày sau ta sẽ xua quân thẳng tới Kiến Khang, để coi Tư mã Đạo Tử ứng phó như thế nào?”.

Hầu Lượng Sinh nói: “Cho đến lúc này Lưu Lao Chi vẫn hết sức ngoan ngoãn, mọi chuyện đều tiến hành theo kế hoạch”.

Hoàn Huyền cảm thấy máu nóng xộc lên, giấc mộng của cha rồi cuộc cũng hoàn thành trong tay đứa con này. Khi liên quân đồng thời từ hạ du và thượng du Đại Giang tiến vào Kiến Khang, lực lượng của Tư mã Đạo Tử sẽ bị đập nát, Tư mã hoàng triều cũng từ đấy diệt vong, về sau thiên hạ sẽ là thiên hạ của họ Hoàn.

Lần này y đến Bà Dương hồ gặp Nhiếp Thiên Hoàn, bàn định phân phối lợi ích sau khi đoạt được Kiến Khang, y biết Nhiếp Thiên Hoàn sẽ có ngày chống lại y, tuy nhiên đó là chuyện tương lai. Một lũ giặc cỏ tự bang lập hội có thể làm được gì chứ?

ooo

Thác Bạt Nghi lặng lẽ ngồi bên đống lửa, tứ phía đôi lúc vang lên tiếng ngựa hí, trăm ngàn thứ cảm xúc rộn lên trong đầu.

Lần này trở về Thịnh Lạc, lần đầu tiên hắn có cảm giác kỳ lạ giống như người ngoài. Tựa hồ hắn đã thuộc về Biên Hoang Tập, hòa đồng với thân phận Hoang nhân.

Biên Hoang Tập tuy rằng hình thức phức tạp, quan hệ giữa các phe phái vừa hợp tác vừa đối địch rất kỳ dị, nhưng lại hình thành một sức lôi cuốn riêng khiến người ta quyến luyến với những biến hóa và phát triển của nó.

Kỷ Thiên Thiên tới Biên Hoang Tập, lập tức làm mọi thứ thay đổi, Biên Hoang Tập không còn là Biên Hoang Tập ngày trước nữa, mọi người đều xác định rõ mục tiêu, sẵn sàng hy sinh vì nền tự do của Biên Hoang Tập.

Kỷ Thiên Thiên bị bắt đi lại càng khiến cho Biên Hoang Tập đoàn kết chưa từng thấy. Chính sức thu hút do Kỷ Thiên Thiên mang lại đã làm cho tâm hồn tất cả Hoang

nhân kiên kết lại. Nghênh đón chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trở về Biên Hoang Tập trở thành mục tiêu cao cả nhất của Hoang nhân.

Cùng ngồi với hắn bên đống lửa là ba cao thủ do Thác Bạt Khuê phái theo giúp hắn đối phó Lưu Dụ, bao gồm Công Dương Tín, Hạ Hoàn và Mạc Can, đều là người hắn không quen biết.

Trên danh nghĩa bọn họ nghe lệnh mình, nhưng cũng là người Thác Bạt Khuê dùng để giám sát, coi xem mình có thực sự chấp hành mệnh lệnh hay không.

Ba người đều là cao thủ hạng nhất, trong đó Công Dương Tín võ công cao nhất, tính cách cũng âm trầm nhất.

Trên đường đi để hiểu rõ thực lực của bọn họ, Thác Bạt Nghi từng cùng họ quá chiêu thử thách, riêng Công Dương Tín khéo léo che giấu thực lực, khiến Thác Bạt Nghi không cách gì tìm hiểu được hư thực của y.

Một trăm chiến sĩ Thác Bạt tộc đều là dũng sĩ một người địch được mười người, bên ngoài thì giao cho Thác Bạt Nghi, sự thực bọn họ chỉ nghe lời bọn Công Dương Tín, hắn phải thông qua ba người hạ mệnh lệnh.

Giả thiết Thác Bạt Nghi vi phạm mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê, rất nhiều khả năng họ sẽ quay ra đối phó hắn.

Nếu rơi vào tình huống đơn độc, chỉ cần ba người Công Dương Tín liên thủ đã dư sức giết chết Thác Bạt Nghi.

Hắn thực sự lo lắng cho Lưu Dụ, cảm thấy mình không thể trung thành tuyệt đối với Thác Bạt Khuê như trước nữa. Lần đầu tiên hắn thấy thật hâm mộ Yến Phi, một mình một kiếm tiêu dao tự tại biết bao. Cho dù tạm thời Kỷ Thiên Thiên lọt vào tay Mộ Dung Thùy, chàng vẫn có một mục tiêu phấn đấu rõ ràng.

Bản thân mình thì không biết rõ ràng đang làm gì, hai việc thu phục Biên Hoang Tập và giết chết Lưu Dụ cứ lẫn lộn vào nhau.

Lúc này một chiến sĩ phi tới báo cáo phát hiện địch tung ở phía tây nam.

Thác Bạt Nghi thu thập tâm tình, hạ lệnh tiến về phía đông.

o0o

Tư mã Đạo Tử từ hoàng cung trở về, đại tướng Tư mã Thượng Chi ra đón nói: “Vẫn không tìm thấy, hoặc giả ả đã rời khỏi Kiến Khang”.

Tư mã Thượng Chi là em họ Tư mã Đạo Tử, kiêu dũng thiện chiến, về mặt võ công trong vương tộc chỉ thua Tư mã Đạo Tử, cùng với đại tướng Vương Du được kêu là Kiến Khang song hổ tướng, rất được Tư mã Đạo Tử tin dùng.

Tư mã Đạo Tử bất giác nhớ lại thân thể quyến rũ của Sở Vô Hạ, nữ nhân này đích xác là một vưu vật tuyệt thế trên giường, tiếc là do tình thế thay đổi, duyên phận của hai người chỉ có đến vậy thôi. Bất luận về mặt công hay tư, y cũng nhất định không thể dụng chàm đến ả nữa.

Giọng tiếc nuối nói: “Đi rồi cũng tốt! Hiện tại chúng ta và Di Lặc giáo không còn quan hệ gì nữa rồi”.

Tư mã Thượng Chi lui lại sau Tư mã Đạo Tử, tiến vào chủ đường đề nghị: “Ta có nên chính thức tuyên bố coi Di Lặc giáo là tà giáo, san bằng Minh Nhật Tự thành bình địa, công khai xử chém Trúc Lô Âm và tông phạm hay không?”.

Tư mã Đạo Tử trầm nghĩ Sở Vô Hạ đã biết đường bỏ đi, Trúc Lô Âm đâu dám to gan ở lại Minh Nhật Tự để người ta mổ thịt.

Khẽ cười: “Người quên mất một người! Tất cả mọi việc cùng làm một lúc mới gây được tiếng vang lớn”.

Tư mã Nguyên Hiến đợi sẵn trong chủ đường bước tới hỏi han.

Tư mã Đạo Tử đứng ở cửa, ngạc nhiên: “Người không tới Tần Hoài hà phá rồi nữa hay sao? Giữ được mấy ngày?”.

Tư mã Nguyên Hiến đỏ mặt bối rối đáp: “Ngày nào chính sự còn chưa ổn, hài nhi sẽ không bước nửa bước tới thanh lâu”.

Tư mã Đạo Tử và Tư mã Thượng Chi nhìn nhau kinh ngạc, không tưởng Tư mã Nguyên Hiến biết phân nặng nhẹ vì đại thể như vậy.

Từ khi bị bọn Yến Phi bắt đi rồi an toàn trở về, Tư mã Nguyên Hiến tựa như biến thành một người khác, làm bất cứ chuyện gì, nói bất cứ điều gì đều suy nghĩ kỹ càng.

Hai mắt long lanh đầy tự tin, Tư mã Nguyên Hiến nói: “Hài nhi có chuyện muốn thảo luận với cha”.

Tư mã Thượng Chi hiểu ý nói: “Thượng Chi phải tới Thạch Đầu thành làm mấy sự vụ”.

Tư mã Thượng Chi đi khỏi rồi, Tư mã Đạo Tử dẫn nhi tử tiến vào đại đường.

o0o

Mộ Dung Chiến đến bên Đồ Phụng Tam đứng thẩn thờ trên bến thuyền, cất tiếng hỏi: “Người dường như rất nhiều tâm sự, không yên tâm về trận này ư?”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Không biết vì sao sáng nay ngủ dậy cảm thấy trong da bất an, động một chút là bi quan, chẳng muốn đụng chân đụng tay làm gì, nhưng lại không thể không cố sức gượng dậy. Trận này chúng ta không được phép thất bại”.

Mộ Dung Chiến nói: “Tình trạng này rất ít khi thấy ở người, đúng không?”.

Đồ Phụng Tam lộ vẻ ngỡ ngàng, gật đầu: “Chưa bao giờ xảy ra. Xưa nay ta luôn cho rằng mình là người cứng rắn. Từ khi Đại tư mã giao nhiệm vụ tiểu phạt Lương Hồ bang, ta luôn dùng thủ đoạn bàn tay sắt đối phó với Lương Hồ bang và đồng bạn, không từ thủ đoạn, khiến dân chúng Lương Hồ xem ta như một ác ma, cũng vì thế Lương Hồ bang vô phương phát triển ra ngoài Lương Hồ. Nếu cho ta thêm vài năm, không chừng có thể bình định Lương Hồ bang, đâu ngờ nửa đường đứt gánh”.

Mộ Dung Chiến nhíu mày: “Hoàn Huyền sai người tới Biên Hoang Tập, phải chăng...”.

Đồ Phụng Tam gượng cười: “Cuối cùng người cũng phát hiện việc này, từ khi ta biết Hoàn Huyền bí mật cấu kết Nhiếp Thiên Hoàn là đã tỉnh ngộ. Âm mưu này của Hoàn Huyền rất độc ác, lấy hữu tâm hại vô tâm, đến khi ta biết trúng kế thì đã hoàn toàn bị động rồi. Hừ! Uống cho ta coi y là bằng hữu, đối xử ta như vậy, có ngày y sẽ phải hối hận”.

Lại hỏi: “Yến Phi sao rồi? Hắn thần thông quảng đại, hoặc giả có cách biết được vì sao ta khủng hoảng như vậy”.

Mộ Dung Chiến tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đấy đáng sợ, sắc mặt hơi biến đổi nói: “Ta đến để cho người biết Yến Phi đột nhiên bỏ đi”.

Đồ Phụng Tam thất thanh: “Cái gì?”.

Mộ Dung Chiến đáp: “Chuyện này hết sức kỳ quái, vốn hắn cùng Cao Ngạn, Trác lão hai người đang trò chuyện, bất chợt rút kiếm ra đi, trước khi đi nói chỉ cần hỏi Lưu Dụ là biết hắn đi đâu”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Hắn hẳn có chuyện cực kỳ khẩn cấp phải vội đi giải quyết”.

Mộ Dung Chiến nói: “Xem chừng có quan hệ với Tôn Ân, trước mặt Cao Ngạn hẳn từng đề cập đến Tôn Ân, nói Tôn Ân vẫn còn ở ngoài trăm dặm, Cao Ngạn nghe nhưng cũng không hiểu mô tê gì”.

Đồ Phụng Tam ngăn người một lúc, gượng cười: “Người phi thường tự có hành động phi thường, đợi Lưu soái về hỏi là biết liền, khuya rồi! Nghỉ đi, ngày mai nhiều việc đấy”.

Mộ Dung Chiến định nói lại thôi, đoạn bỏ đi.

Không cần đợi Mộ Dung Chiến nói ra, Đồ Phụng Tam cũng biết hẳn lo lắng về chuyện người nhà mình.

Bản thân y cũng lo đến chết, nhưng lại không có cách gì.

Từ sau khi giành lại Biên Hoang Tập, y đã phái thủ hạ lên về Kinh Châu, cố hết sức đưa những người có quan hệ với Chấn Kinh hội rút lui vào bóng tối, hiện tại mong ước duy nhất của y là đi được thêm một người là bớt được một người bị Hoàn Huyền hại chết.

Tình cảm giữa y và Hoàn Huyền đã trở thành thù hận sâu sắc.

Đối với Hoàn Huyền, y tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình.

ooo

Ngồi trên một chiếc chiếu trong góc đại đường, Tư mã Nguyên Hiến nói: “Hài nhi muốn xin cha chuẩn y, cho mang theo chỉ dụ Hoàng thượng thân đi một chuyến Quảng Lăng để biểu lộ thành ý của chúng ta”.

Tư mã Đạo Tử ngạc nhiên, chăm chú nhìn hấn hỏi: “Con không sợ Lưu Lao Chi trở mặt bắt người làm con tin sao?”.

Tư mã Nguyên Hiến đáp: “Chuyện này đáng để mạo hiểm, chỉ cần khiến hấn chuyển sang đứng về bên mình đối phó Hoàn Huyền, hấn sẽ vĩnh viễn không thể hợp tác với Hoàn Huyền. Bởi vì ai cũng biết Hoàn Huyền không chấp nhận bất kỳ ai làm trái ý hấn, không quên kẻ nào đắc tội hấn”.

Tư mã Đạo Tử vui mừng nói: “Con ta cuối cùng đã trưởng thành! Học được cách phân tích tình thế rồi, nhưng cha sao có thể để người mạo hiểm như thế?”.

Tư mã Nguyên Hiến thất vọng: “Cha!”.

Tư mã Đạo Tử khẽ cười: “Phải chăng con đã học được rất nhiều cái từ bọn Yến Phi?”.

Tư mã Nguyên Hiến phẫn chấn: “Đúng là vậy. Ba người này không những gan lớn bằng trời, lại liệu địch như thần, có thể dễ dàng giải quyết một chuyện rõ ràng không thể làm được”.

Tư mã Đạo Tử cười ha ha: “Xem ra phải đa tạ ba người họ dạy dỗ hài nhi của ta. Tiếc là...”.

Tư mã Nguyên Hiến hỏi: “Có gì đáng tiếc?”.

Tư mã Đạo Tử nói như không: “Đương nhiên đáng tiếc là phải tru diệt bọn họ”.

Tư mã Nguyên Hiến giật mình: “Cha!”.

Tư mã Đạo Tử ánh mắt dữ dội, trầm giọng nói: “Con có thể tán thưởng địch nhân, nhưng tuyệt không thể mềm lòng với địch nhân. Minh bạch chưa?”.

Tư mã Nguyên Hiến gật đầu: “Rõ rồi! Vì Tư mã hoàng triều ta, hài nhi sẽ tuyệt không mềm yếu đối phó địch nhân”.

Tư mã Đạo Tử trầm ngâm: “Đề nghị vừa rồi của con không phải tồi, nhưng thời cơ chưa thích hợp. Trước tiên ta phải khiến cho đám Hoàn Huyền, Vương Cung, Ân Trọng Kham xuất sư vô danh, làm loạn trận cước bọn chúng rồi mới có thể thực hiện đề nghị của con. Bởi vì khi miền Nam chưa loạn, Lưu Lao Chi nếu dám gây bất lợi cho con, thì coi như công nhiên phản bội triều đình, lại còn lo sợ Hoàn Huyền tọa sơn quan hổ đấu, khoanh tay ngồi nhìn”.

Tư mã Nguyên Hiến ngơ ngàng hỏi: “Nhưng làm thế nào để bọn chúng xuất sư vô danh?”.

Tư mã Đạo Tử bật cười: “Hoàn Huyền lần này xe dây tự trói, cho rằng có thể lấy chuyện thảo phạt Vương Quốc Bảo khiến ta tiến thoái lưỡng nan, đâu biết ta đã có kế một viên đá ba con chim. Hoàn Huyền a! Người muốn đấu với ta đạo hạnh vẫn còn thua xa lắm!”.

Tư mã Nguyên Hiến nói: “Hài nhi vẫn không hiểu gì hết”.

Tư mã Đạo Tử ung dung: “Đáp án sẽ được công bố trước khi trời sáng, con về phòng ngủ một giấc, đến lúc ấy ta sẽ sai người kêu con tới”.

Tư mã Nguyên Hiến giận dỗi: “Cha!”.

Tư mã Đạo Tử thở dài thườn thượt: “Được làm vua thua làm giặc là chân lý xưa nay không thay đổi. Để đoạt được thắng lợi tối hậu, phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào để đạt mục đích. Con mãi mãi phải nhớ lời này của cha”.

Tư mã Nguyên Hiến dường như nghĩ đến chuyện gì đấy, hơi thở trở nên gấp gáp, không dám hỏi nhiều, cáo thối đi mất.

Tư mã Đạo Tử còn lại một mình, lại buông một hơi thở dài.

Tuy y dạy nhi tử vì mục đích không lựa thủ đoạn, lại hiểu rõ bản thân mình về mặt này vẫn chưa đủ tàn nhẫn.

Nếu y đủ tàn nhẫn, sẽ không để Sở Vô Hạ còn sống mà đi, kỳ thực y biết mình cố ý để ả tẩu thoát. Khi đó y tự tìm cho mình cái cớ là để Yến Phi có thêm một kinh địch, nhưng trong lòng biết rõ mình không đủ nhẫn tâm giết ả.

Có được tất có mất.

Vì thiên hạ của họ Tư mã, y cần phải đưa ra lựa chọn.

Hiện giờ y đã trở thành trụ cột duy nhất của Tư mã hoàng triều, y thất bại, Tư mã hoàng triều cũng chẳng còn.

- o O o -